

ת"ד 4763/04/12 - מדינת ישראל נגד זהבה דדון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
ת"ד 4763-04-12 מדינת ישראל נ' דדון
26 מרץ 2014

לפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זהבה דדון ע"י ב"כ עו"ד דוויק

הנאשמת

גזר דין

הנאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בכתב אישום חמור, שעניינו, גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש, בגין נהיגה בקלות ראש ובשכרות, לאחר שהודתה באחריותה לגרם תאונת הדרכים, אך כפרה בהיותה שיכורה.

על פי האמור בכתב האישום ובהכרעת הדין, הרי שביום 24.3.12, בשעה 02:20 לערך, נהגה הנאשמת ברכב בבני ברק, ברחוב ז'בוטינסקי ובהגיעה בסמוך לצומת עם רחוב אוסישקין, החלה בפניה שמאלה, מבלי ליתן זכות קדימה לרכב שנסע מולה, חסמה דרכו, שני כלי הרכב התנגשו ומעוצמת הפגיעה, נהדף רכב הנאשמת ופגע בגדר בטיחות המוצבת במקום.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה נוסעת ברכב הנאשמת, חבלות של ממש, שעניינן, חבלת ראש, שברים ביד ובפנים, נזקקה להרדמה והנשמה, נותחה ושחררה לאחר אשפוז למשך 7 ימים, נוסעת ברכב המעורב נחבלה אף היא חבלה של ממש, שעניינה שבר ביד וכן נחבלו בגופם נהג הרכב המעורב, נוסע ברכבו והנאשמת וניזוקו כלי הרכב וגדר הבטיחות.

בנסיבות המקרה, נהגה הנאשמת כשהיא שיכורה, לאחר שסירבה ליתן דגימת דם לצורך בדיקת שכרות, אף שנדרשה דין וכן, על פי ממצאי התנהגות נוספים, כמפורט בהכרעת הדין.

ביום 2.1.14, טענו הצדדים לעונש.

ב"כ המאשימה עתרה לעונש של מאסר בפועל, נוכח חומרת העבירות, תוצאותיה הקשות של התאונה ורמת הרשלנות הגבוהה וכן פסילה ממושכת, מאסר מותנה משמעוטי וקנס כספי.

לטענת ב"כ המאשימה, חומרת החבלות מצדיקה עונש מאסר בפועל וכך קבע גם בית המשפט העליון ותמיכה בטיעוניה, הגישה שני פסקי דין, כמפורט בפרוטוקול.

עוד טענה ב"כ המאשימה, כי התנהגותה של הנאשמת, לאחר התאונה, מצדיקה אף היא ענישה מחמירה והפנתה לקביעות שנקבעו בהכרעת הדין.

הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשמת, ממנו עולה כי היא אווזת ברישיון נהיגה משנת 2008 בלבד ולחובתה 3

עמוד 1

הרשעות קודמות.

כן הוגש גיליון הרשעות קודמות בפלילים של הנאשמת, הכולל הרשעות בעבירות כגון: גניבה, קשירת קשר לעשות עוון והיזק לרכוש במזיד.

ב"כ הנאשמת, מצידו, טען תחילה כי המאשימה לא ציינה בתחילת ההליך המשפטי, או במהלכו, כי עמדתה היא למאסר בפועל ובכך, לא עמדה בדרישות סעיף 15 לחוק סדר הדין הפלילי.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי אין מקום לזקוף לחובתה של הנאשמת את ניהול ההליך, שכן מראש, צומצמה גדר המחלוקת באופן משמעותי, כך שבית המשפט עסק רק בסוגיה משפטית, שעניינה, הסירוב להיבדק.

לגרסת ב"כ הנאשמת, החבלה הקשה נגרמה לחברתה של הנאשמת, אשר העידה בבית המשפט ולא ניתן היה לראות בה את עקבות התאונה.

באשר לעברה התעבורתי של הנאשמת, טען ב"כ הנאשמת כי 2 הרשעות הן עבירות כהולכת רגל ואילו העבירה השלישית, הנה עבירה טכנית של רישיונות ואין לחובת הנאשמת עבירות בטיחותיות.

באשר לנסיבותיה האישיות, הרי שלדברי ב"כ הנאשמת, הנאשמת מפרנסת עצמה מעבודתה כמאבטחת בבית מלון, מתגוררת עם הוריה המבוגרים ותומכת בהם.

נוכח האמור, ביקש ב"כ הנאשמת כי בית המשפט יסתפק בעונש צופה פני עתיד ויימנע מעונש של מאסר בפועל.

הנאשמת אמרה כי היא מצטערת על מה שאירע ומטפלת בהוריה.

טרם מתן גזר הדין, נשלחה הנאשמת לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר מצא כי הנאשמת מתאימה לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

דין והכרעה

הנאשמת נותנת את הדין על עבירות חמורות, כאשר מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות עברה התעבורתי והפלילי של הנאשמת ונסיבותיה האישיות, יינתן משקל בקביעת העונש, במסגרת המתחם האמור, לרבות העובדה כי הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות ובנסיבות אלה, כבר פסק בית המשפט העליון,

ברע"פ 5094/12 חטיב נ' מ"י, " במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

באשר לעבירות של נהיגה בשכרות, נאמר ברע"פ 3638/12 ווקנין נ' מ"י,

"המדובר על פי חוק בעונש המינימום. ... נזכור כי הנהיגה בשכרות היא מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצדן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת "מכונת מוות נעה". ההחמרה היא גישה המחוקק, וסטייה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד".

באשר לתאונות דרכים בהם נגרמו חבלות של ממש קשות למעורבים בתאונה, נאמר ברע"פ 2564/12, קרני נגד מדינת ישראל:

"בבואנו לקבוע את העונש הראוי, אין בידינו לקבל את טענותיו של בא כוח המבקש, עליהן חזר אף בטענותיו על פה, כי העבירות שבוצעו אינן מצדיקות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.10.2005)). לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

בנסיבות אלה ולאור הערך החברתי שנפגע - סיכון חיי אדם וגרימת חבלה קשה ולאור מדיניות הענישה הנוהגת, כפי שנקבעה בפסקי הדין הנ"ל ובפסקי דין נוספים, הרי שמתחם הענישה הכולל, ההולם את העבירות בהן הורשעה הנאשמת והתוצאות הקשות של התאונה, כולל מאסר בפועל, לתקופה שבין חודש ל- 6 חודשים, לריצוי בעבודות שירות או במאסר ממשי וכן פסילה לתקופה שבין 24 חודשים לחמש שנים. כמו כן, יש להטיל על הנאשמת מאסר מותנה, פסילה מותנית וקנס כספי.

באשר לטענת ב"כ הנאשמת, כי המאשימה לא הציגה עמדתה העונשית, הכוללת מאסר בפועל, כפי שנקבע בסעיף 15א לחוק סדר הדין הפלילי, הרי שבגוף כתב האישום, הודע לנאשמת, כי במידה ותורשע בדין, היא צפויה לעונש הקבוע בסעיף 62 לפקודת התעבורה או לכל עונש אחר הקבוע בפקודה ועל פי סעיף 62 לעיל, העובר עבירות של נהיגה בקלות ראש או נהיגה בשכרות, דינו מאסר שנתיים או קנס.

מכאן, ניתן לומר כי עמדתה העונשית של המאשימה הודעה לנאשמת במעמד הגשת כתב האישום.

יתרה מזו, הנאשמת הייתה מיוצגת לכל אורך ההליך המשפטי ובעניין זה, נקבע ברע"פ 8058/12 א' אבו לבן נגד מדינת ישראל:

"תכליתה של החובה הקבועה בסעיף היא בראש וראשונה להבטיח את זכותו של נאשם לייצוג. תכלית זו נלמדת מן האיסור העקרוני הקבוע בסעיף 15ב, שלפיו "לא יטיל בית משפט עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג", ומסעיף 15א(ג) הקובע כי "מסר התובע הודעה לפי הוראות סעיף זה, ימונה לנאשם שאינו מיוצג, סניגור". כלומר, הדברים מתנקזים לשאלת הייצוג... ועוד, כפי שצוין בית המשפט המחוזי, המחוקק גם אפשר לבית המשפט במקרים המתאימים לקבל הודעה מאוחרת לעניין הכוונה לעתור למאסר, לפי סעיף 15א(ב). אין זה המקום לקבוע גדרים לחריג זה, אך אטעים כי אין התביעה צריכה לעשות את החריג לכלל, והמדינה צריכה כשגרה להודיע על כוונה לעתור למאסר בפועל בהקדם האפשרי. אך בנידון דידן יוצג

המבקש, לסנגורו היו הכלים לבוא בדברים עם התביעה, ויהא זה תמוה אם עתירת המשיבה למאסר בפועל הכתה בו כרעם ביום בהיר; בא כוחו של המבקש, כדרכו של ניהול משפט, בוודאי ניהל שיג ושיח כזה או אחר עם נציגי המשיבה, ומכל מקום יכול היה לעשות כן...".

מן האמור לעיל, אני קובעת כי אין עתירתה המאוחרת של המאשימה לעונש של מאסר בפועל, מגעת עד כדי פגיעה בזכויותיה של הנאשמת המצדיקה דחית הבקשה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות, הרי שכפי שפורט בהכרעת הדין, הנאשמת נהגה כשהיא שיכורה, גרמה לתאונת דרכים קשה ולאחר מכן, עשתה כל שניתן, על מנת למלט עצמה מבדיקת שכרות וזאת בעזרת מקורביה, שהגיעו למקום. ציינתי בהכרעת הדין, כי בהחלט ניתן היה לראות במעשי הנאשמת ומקורביה, עבירות פליליות של שיבוש מהלכי חקירה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

הנאשמת הורשעה בכך שהייתה שיכורה במועד התאונה, הן בשל החזקה הקבועה בחוק, למסרב להיבדק והן על פי ממצאי התנהגות נוספים, כמפורט בהכרעת הדין, לרבות הודייתה בשתיית משקה אלכוהולי, עובר לנהיגה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - עברה התעבורתי והפלילי של הנאשמת פורטו לעיל, אין מדובר בעבר תעבורתי מכביד, כפי שטען, בצדק, ב"כ הנאשמת.

אין לחובת הנאשמת מאסר מותנה והיא לא ריצתה מאסרים בעבר.

הנאשמת מסייעת להוריה בפרנסתם והביעה צער על האירוע.

בנסיבות המקרה, על בית המשפט לאזן בין חומרת העבירות ותוצאות התאונה, לנסיבותיה הייחודיות של הנאשמת שבפניו ולאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשמת ל-3 חודשי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, על פי האמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

מובהר לנאשמת כי אם לא תבצע את עבודות השירות כהלכה, ייגזר עליה עונש מאסר ממשי כחלופה.

הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי מאסרה ביום 10.4.14.

2. פסילה למשך 40 חודשים.

הנאשמת תפקיד רישיונה או מסמך חלופי עוד היום.

3. אני דנה את הנאשמת ל-7 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה וגרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש.

4. קנס כספי בסך 3000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-5 תשלומים, שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 30.4.14.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד אדר ב תשע"ד, 26 מרץ 2014, במעמד הנוכחים.